

§ 46 om sanktionsmulighederne har været en del af menighedsrådsloven i godt 6 år. I løbet af disse år har der været ét, jeg gentager ét tilfælde, hvor bestemmelsen i § 46 har været i brug.

Hvis man fulgte beslutningsforslaget, måtte det efter min opfattelse ske på den måde, at der f.eks. for en 4-årig periode i hvert stift blev valgt tre menighedsrådsmedlemmer, som kunne træde i funktion, hvis og når der i det pågældende stift blev et behov for at tage § 46 i brug.

Det ville formentlig og forhåbentlig vise sig, at valget i de fleste stifter ville være spildte kræfter i valgperiode efter valgperiode.

Det fremgår ganske vist ikke af beslutningsforslaget, om det er en sådan valgmode med faste valgperioder, man forestiller sig, men alternativet ville være værre. Det ville jo betyde, at de tre menighedsrådsmedlemmer, der skulle deltage i sagsbehandlingen, først skulle udpeges, når der var en aktuel sag.

Det ville efter min mening være et signal til en usaglig og uskøn valgkamp den dag, der viste sig at blive brug for paragraffen.

Som nævnt har § 46 kun været i brug en enkelt gang på 6 år. Det understreges da også i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at det ikke er det enlige ret aktuelle eksempel, som er den egentlige baggrund for beslutningsforslaget. Forslaget er langt mere begrundet i et principielt ønske om at begynde at få gjort noget ved, at lægfolk hidtil kun perifert har været inddraget i beslutninger på stiftsplan i folkekirken.

Det er naturligvis et helt legitimt ønske at arbejde for, at lægfolkene får en funktion på stiftsplan. Rundt om i folkekirken er der forskellige holdninger til, hvilken rolle lægfolk skal have på det plan. Der er også nogle steder bestræbelser på at få inddraget lægfolk og præster i en samtale.

I Viborg Stift sker det f.eks. i et stiftssamråd, hvis 48 medlemmer mødes 2 gange årlig for at drøfte forhold af økonomisk og teologisk art, som vedrører Viborg Stift. Medlemmerne er bl.a. repræsentanter for menighedsrådene og præsterne.

I Københavns Stift er der for nylig for anden gang holdt et stiftssamråd med i alt ca. 175 deltagere, bl.a. repræsentanter for alle menighedsråd og for præsterne. Det er karakteristisk for det københavnske samråd, at de sætter fokus på et bestemt emne, senest gudstjenestelivet.

De forskellige bestræbelser på at inddrage repræsentanter for menighedsråd og præster i drøftelser på stiftsniveau vil måske også på et

tidspunkt udkrystallisere sig i nogle forslag om, hvordan man kan inddrage valgte lægfolk eller præster i en beslutningsproces på stiftsplan. De forslag kan Folketinget så tage stilling til, hvis og når det bliver ønsket og nødvendigt.

Det forslag til folketingsbeslutning, som behandles i dag, har imidlertid ikke reelt noget med de mere vidtgående og principielle ønsker at gøre. Jeg skal derfor afslutningsvis gentage, at regeringen ikke kan anbefale det foreliggende forslag.

**Den fg. formand (Gitte Seeberg):**

Hr. Svend Erik Larsen som ordfører.

**Svend Erik Larsen (S):**

I beslutningsforslag nr. B 146, som er fremsat af Kristeligt Folkeparti, bliver det foreslået, at stiftsøvrighedens tilsyn tiltrædes af tre valgte menighedsrådsmedlemmer i forbindelse med behandling af sager omfattet af § 46 i menighedsrådsloven.

Jeg skal tilkendegive, at Socialdemokratiet ikke støtter forslagsstillerne, men meget gerne deltager i en fortsat debat om omstrukturering af kompetence i de kirkelige råd og stiftsøvrigheden.

Vi vil gerne diskutere, om lægfolk skal have indflydelse på flere områder og højere niveauer, end de har i dag, men vi mener ikke, § 46-spørgsmålet er det rette sted at sætte ind. Sager, der er omfattet af § 46, omfatter primært tung jura. Biskoppen og stiftsammanden udfører i dag legalitetstilsyn af menighedsrådenes dispositioner, og da det drejer sig om vurdering af legaliteten, retslig vurdering af menighedsrådenes arbejde, mener vi, at en faglig, juridisk instans er bedre og bedst egnet til at udføre tilsynet.

Stiftsøvrighedens beslutninger kan i forvejen afprøves i Kirkeministeriet og ved domstolene ifølge § 47 i menighedsrådsloven. Dermed er der altså sikkerhed for, at menighedsrådene kan følge en sag ud over stiftsøvrigheden.

Det påvirker også vores holdning, at § 46 kun yderst sjældent bliver brugt. Vi mener, at beslutningsforslaget lægger op til at oprette en instans og et regelsæt, der næsten aldrig vil komme i brug. Det virker u hensigtsmæssigt og vil heller ikke være tilfredsstillende for de menighedsrådsmedlemmer, der eventuelt skal varetage opgaverne.

Kristeligt Folkeparti lægger i bemærkningerne vægt på, at det ikke kun er på baggrund af den konkrete sag i Vallekilde og Hørve, at de